

катурнѣхъ на земята. Тогава надойдохъ още хора, захванѣхъ да ме ругаѣтъ и да ми казватъ всеѣкакви глупави приказки, отъ които се червяхъ и мълчахъ.

Моята господарка ѣж занесохъ, но не знаѣхъ кѣдѣ, а мене ме оставихъ свързано за кольтъ, при който бѣхъ сложени нѣщата за продаване. Азъ стояхъ тамъ дълго врѣме. Като видѣхъ, че никой нѣма около мене, азъ изѣдохъ зелето отъ другия кошъ, послѣ прѣядохъ съ зѣбитѣ си вѣжето, съ което бѣхъ свързано и избѣгахъ отъ тамъ.

Като отивахъ за въ къщата на господарката си, стигнѣхъ по пѣтя единъ мъжъ и една жена, които носехъ на рѣцѣ момченцето си.

— А, ето едно магаре! — извика жената.

— То трѣбва да е избѣгало отъ пазаря, — прибави мъжа.

— Хайде да го уловимъ и да качимъ малкия, — повтори жената.

Мъжътъ се приближи до мене. Азъ не казахъ нищо и тѣ качихъ момчето си на гърба ми. То бѣше едвамъ на 5 години. Азъ го занесохъ у тѣхъ и то ми се много радваше и ме милваше. Тѣ ме намирахъ много умно и тихо и имъ се искаше много да останѣ за вѣнѣги у тѣхъ. Но азъ размислихъ, че не би било честно, ако останѣхъ у тѣхъ: менѣ ме купихъ моитѣ господари и азъ принадлежѣ на тѣхъ. Азъ бѣхъ вече разбилъ носѣтъ и два зѣба на моята господарка, бѣхъ ѣ строшилъ рѣката и ѣ ударихъ силно въ корема. Съ това азъ си отмѣстихъ доста, за това трѣбваше да си отида у дома.

Жената и малкото момче, което много сбичахъ, идѣхъ да ме уловѣтъ, за да ме вѣржѣтъ въ тѣхния зимникъ. Но азъ припнѣхъ отъ веднѣжъ и бѣжешкомъ стигнѣхъ до моитѣ господари. Марийка, дѣщеря на господарката, ме видѣ по-напрѣдъ и извика: „А, наши Мирчо! (Така ме наричахъ). Петърчо, иди сними самаря му! — казатъ на братчето си.